

Con nay trở về

Martino Đinh Ngọc Thiện

Thời gian trôi đi nhanh thật, mới ngày nào còn là một đứa bé trong vòng tay yêu thương của ba mẹ mà giờ đây Huy đã là sinh viên năm cuối của một trường đại học danh giá, trông đã trở mã bánh bao.

Huy gốc ở một vùng thuần nông, ba mẹ chỉ có mỗi mình nó nên dù khổ sở đến mấy hai ông bà cũng gồng lưng mà nuôi nấng cho nó ăn học tới nơi tới chốn. Thời gian đầu nó lên thành phố học đại học, nó ngoan lắm vì còn lạ nước lạ cái nên nó cứ gọi về nhà suốt và nó nhớ ba mẹ. Dần dần quen bạn bè, quen môi trường thì những cuộc gọi của nó cho gia đình cũng ít dần, nó chỉ gọi về khi đòi mua cái gì đó hoặc khi hết tiền mà thôi. Và từ khi có bạn gái thì số tiền nó dùng càng nhiều hơn, dù biết ba mẹ cực nhọc đấy nhưng nó vẫn tiêu xài phung phí vì thích hưởng thụ.

Hôm nay Huy dắt bạn gái đi dạo phố Sài Gòn hoa lệ, vì là ngày Chúa Nhật nên đường phố đông lắm. Đoạn đi qua một ngôi nhà thờ cổ kính, nghe tiếng chuông vang, bạn gái nó hỏi:

- Anh là người Công giáo đúng không?

- À, ừ... nhưng từ khi lên đây học đại học anh chẳng còn đi lễ lộc hay đọc kinh kệ gì nữa.

- Sao thế?

- Anh thấy phí thời giờ khi vào nhà thờ ngồi nghe giảng lễ, nghi thức này nọ, buồn ngủ lắm. Thay vì ngồi trong nhà thờ, anh đi chơi với em, với chúng bạn chẳng phải thích hơn sao? Cuộc đời mình còn dài mà sao cứ phải phí phạm. Thôi em đừng hỏi nữa, mình đi chơi đi.

Huy dắt vội bạn gái đi ngang qua nhà thờ, nó sợ người khác biết nó là một Kitô hữu. Đến chiều, sau khi chia tay bạn gái để về nhà trọ, đang chạy xe trên đường thì bất ngờ một chiếc xe tải lao thẳng vào nó và “rầm” một tiếng, Huy bất tỉnh!

Mất nhận thức, máu lênh láng, mắt nó nhắm lại và chẳng còn biết gì nữa.

...

- Huy ơi! Tỉnh dậy đi con, ba mẹ đây!

Huy mở mắt từ từ, nó nhìn thấy ba mẹ, nhưng tại sao họ ở đây? Và nó đang ở đâu thế này? Nó muốn nói nhưng không nói được, muốn bật dậy khỏi giường nhưng chân nó cũng không thể cử động, sao thế này?

- Con đừng cử động, vết thương chưa lành đâu! Do con bị va chạm mạnh vùng đầu và chân nên con không thể nói, cũng không đi được. Ba mẹ sẽ chăm sóc mà, con đừng sợ!

Từ một chàng sinh viên năm 4 khỏe mạnh, giờ như người tàn phế, bạn bè chẳng thấy ai đến thăm hỏi, ngay cả cô bạn gái kia cũng không bên cạnh nó lúc này. Huy ra hiệu cho mẹ lấy chiếc điện thoại, nó cố gắng tìm số bạn gái và gọi nhưng không ai bắt máy. Rồi một tin nhắn gửi cho nó: “Anh Huy, em không thể trao phó cuộc đời mình cho một người vừa không thể nói lại không thể đi. Em xin lỗi, chúng ta chia tay đi! Đừng làm phiền em nữa!” Nó thật không tin vào mắt mình, giờ mất bạn bè, người yêu, mất luôn vẻ oai phong... mất hết, nó khóc trong tuyệt vọng!

Ba lại ôm nó vào lòng, ba mẹ khóc vì ba mẹ yêu nó biết bao. Mẹ trao cho nó một tràng hạt mân côi và nói:

- Mẹ biết lâu nay bạn học nên con không có thời gian lần chuỗi mân côi, con đừng buồn nữa, giờ là lúc con cần cầu nguyện với Đức Mẹ, nhờ Mẹ đến với Chúa, Ngài sẽ lo cho con, Ngài không bỏ rơi con đâu!

Huy để ngoài tai lời của mẹ, tràng hạt kia nó không thèm đụng vào. Nó nhìn ra cửa sổ bệnh viện với ánh mắt vô vọng, trước mắt chỉ là một màu đen xám không có ánh sáng chỉ đường, nó như rơi xuống đáy sâu của tuyệt vọng đau thương và mất mát.

Nó đang thất thần thì từ xa xa tháp chuông của một ngôi nhà thờ với cây Thánh giá vươn cao trên bầu trời tối tăm đó như một tia sáng rơi vào lòng nó. Nó nhận ra đó chính là ngôi nhà thờ cổ mà lúc trước nó đi vội qua không để ý tới. Nó bị

đánh động bởi cây Thánh giá, tháp chuông và ngôi nhà thờ đó. Và rồi, như một cuộc tìm kiếm có ý thức, nó nghỉ lại khoảng thời gian học trung học, khoảng thời gian đẹp nhất cuộc đời nó... Khi đó nó là một Kitô hữu, một con chiên ngoan của Chúa, lúc đó chỉ biết có cha mẹ và Thiên Chúa. Lễ sáng mỗi ngày chẳng khi nào nó không đi, Chúa nhật nó còn hăng say giúp lễ, đọc sách Thánh, hát Thánh ca với ca đoàn và nó rất siêng lần hạt mân côi cầu cùng Đức Mẹ. Đức tin của nó được ba mẹ thấp lửa mỗi ngày vì thế Đức tin ấy vô cùng mãnh liệt, nó tín thác vào Chúa quan phòng và Đức Mẹ. Cứ đến lễ Giáng Sinh, ba lại chở nó trên chiếc xe đạp cũ để đi viếng hang đá nhà thờ trong tiết trời giá lạnh nhưng đứng trước hang đá cảm thấy ấm áp vô cùng. Nó cầu nguyện không mệt mỏi, xem Chúa là một người bạn - người mà nó có thể tâm sự hết nỗi lòng.

Giờ còn được như vậy nữa đâu, nó đã thay đổi, cả thể xác và Đức tin. Nó hối hận trong khoảng thời gian qua đã để cho những nét sống tốt đẹp, thánh thiện đó đi đâu? Nó đã bị tha hóa như thế này là do ai, bởi vì đâu? Nó đã bỏ Chúa như vậy đó sao? Sao nó không còn yêu mến Chúa như lúc nhỏ nữa? Nó không tin Chúa nữa sao?

Chính lúc đau khổ tột cùng của cuộc đời, con người ta mới tìm đến một nguồn an ủi thiêng liêng, một nguồn Ôn thiêng nuôi sống tâm hồn đau khổ của mình. Huy cũng vậy, trong lúc cận kề cái chết nó đã tìm lại Đức tin đã bỏ quên, nó bật khóc, giọt nước mắt của lòng tự hối! Thật sự chưa bao giờ Huy thấy cần đến Chúa như vậy, nó lại òa khóc mà cầm chặt tràng hạt Mân côi. Nó cảm nhận một bàn tay ấm áp đang nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt của nó – bàn tay của mẹ nó, bàn tay đã chai sạn do những ngày cày sâu cuốc bẫm chăm lo cho con. Nó nhìn trên gương mặt đầy những nếp nhăn của mẹ, loáng thoáng những sợi tóc bạc, một ánh mắt dịu dàng – ánh mắt của lòng thương xót. Ánh mắt đó làm nó càng thấy mình có lỗi, nó thật không xứng. Mẹ ôm nó vào lòng như ôm đứa con bé bỏng ngày nào của bà, nó vẫn còn nhỏ, vẫn cần được bảo ban, rồi bà ru nó như những ngày xưa. Huy nhận ra tình yêu của mẹ và tình

yêu lớn lao cao cả của Chúa. Nó không mất hết tất cả, Chúa vẫn bảo vệ nó sau vụ tai nạn kinh hoàng, nó vẫn còn sống, vẫn còn món quà lớn lao của Chúa chính là ba mẹ, nó biết vẫn còn cơ hội để ở lại trong tình yêu của Chúa. Nó cảm tạ Chúa vì sau biến cố này đã tìm lại được Đức tin, một lòng trung tín nơi Chúa. Nó hiểu rằng trong mọi biến cố xảy ra trong cuộc đời, Chúa luôn tìm cách để đụng chạm, thuần phục và thánh hóa con người bé bối của nó. Nó cũng biết nó còn cả một cuộc đời của Chúa trao ban, một tương lai xán lạn và rồi nó sẽ lại là một con chiên ngoan của Chúa. Nó sẽ thay đổi, sẽ tự hủy mình đi để trở về với niềm trông cậy nơi Chúa, nó khẩn khoản cầu xin Chúa thứ tha lỗi lầm của nó.

Mỗi ngày nó đều hướng về ngôi nhà thờ cổ với tháp chuông đó và lần chuỗi cầu nguyện. Nhờ ơn Chúa và Đức Mẹ trợ giúp, tình hình sức khỏe của nó ngày càng được cải thiện và hôm nay nó được xuất viện. Câu nói đầu tiên nó thốt lên sau khoảng thời gian dài không nói được: đi lễ. Ba mẹ nó vui mừng khôn tả, đưa con của ông bà đã trở về, nó muốn đi lễ và biết hôm nay là lễ Phục Sinh. Dù đi chưa vững nhưng nó cố đi nhanh nhất có thể để đến nhà thờ. Vào nhà thờ, nó tìm cho mình hàng ghế đầu mà ngồi để nó không xa Chúa thêm nữa, nó xét mình, xưng tội. Được tha tội, nó vui mừng khôn xiết. Chúa đã thương xót nó, đã tha tội dù nó đã phản nghịch, muốn ra khỏi tình yêu của Chúa. Từ nay nó sẽ trở về con người như chính những ngày đầu Chúa tạo dựng trong lòng mẹ nó, tốt đẹp nhất và hạnh phúc nhất. Cuộc đời nó sẽ được nâng đỡ mãi bởi tay Chúa.

Mọi sự mới chỉ vừa bắt đầu sau một cơn bão táp thử thách Đức tin. Đức tin nó đã trở dậy từ cõi chết vào đúng lễ Phục Sinh. Chúa chiến thắng tử thần mà phục sinh thì nó cũng chiến thắng những phù hoa, dục vọng mà làm sống lại Đức tin của mình! Alleluia!

<https://www.vanthoconggiao.net/2018/01/con-nay-tro-ve-truyen-ngan.html>